Any segón.-II.ª Epoca - N.º 22

Dissabte 29 Març de 1924

Justícia Social

15 cts.

SETMANARI SOCIALISTA

Redacció: Pi, 11. - BARCELONA

De moment cal posar el nostre ideari polític per damunt del nostre ideari social.

GABRIEL ALOMAR.

El mot bandejat

Sota el títol de «El mot reivindicat», el nostre benvolgut confrare «La Publicitat», ens dedica un dels seus magnífics editorials. Amb un tò de paternal indulgencia ens ve a dir: «—Ja ho veiem! Vosaltres, infants socialistes o socialistes infants que us heu negat a dir-vos «nacionalistes», us heu equivocat de mig a mig. Aquí teniu una primera autoritat del socialisme, el Primer ministre britànic Ramsay Mac-Donald, que es declara fervorosament nacionalista. Vaja, deixeu-vos còrrer aquesta repatanerial Veniu al bon camí!»

Ja havem callat altres vegades i no hem pas de callar sempre. Si «La Publicitat» no troba ventatges en la polèmica, nosaltres no en tenim la culpa. En aquest moment no l'hem pas suscitada. Malgrat les seves amables admonicions, ho hem de repetir molt clar: NOSALTRES NO SOM NACIONALISTES. Vivim en la Europa continental i havem de pendre els mots amb el sentit que en ella tenen i no amb el que puguin tenir a Anglaterra. Reconeixia aquest fet evident la mateixa «Publicitat», quan afirmava, divendres darrer, que el nacionalisme de Mac-Donald no té res que veure amb «*el nacionalisme hegemonista, gelós i frenètic, dels titulats nacionalistes francesos, italians i alemanys*».

Ramsay Mac-Donald té autoritat per a parlar com parla i tots tenim el dret d'interpretar-lo a la nostra manera. Però l'autor d'aquell editorial està massa ben enterat per a que nosaltres creguem en la seva ingenuitat oportunista. A Anglaterra, abans de Ramsay Mac-Donald, la gent de tots els camps ha parlat de la nació escocesa i de la nació galesa. Sobre això no hi han hagut mai confusions. I quan els que parlen i els que escolten estan en un plà d'intel·ligència comú, les paraules, més que afirmacions rotundes i trascendentals, són suggestions lleus i delicades. Tots els qui han escoltat al Primer ministre britànic i tots els qne hem llegit referències dels seus darrers parlaments no havem pas rebut la impressió de que aquell gran home estiguès fent declaracions doctrinals. Podriem dir que les seves paraules no passaven de insinuacions discretes en favor d'una tendència la qual es produeix en un ambient on no són possibles els excessos d'acció i de reacció.

El vell diari conservador «The Times» de Londres, comentant l'obstrucció que els extremistes de la India han posat en pràctica en el Parlament de Dalhi, deia el dia 13 d'aquest mes: «Contra tot esclat de violència, el Raj britànic és avui per avui la suprema garantia. Es la certesa de la protecció britànica contra tota adversa contingència ço que dona als diputats «swarajists» coratge i llibertat per a llurs excessos parlamentaris. Ells arriben a tots els extrems en llur condempnació de la regència britànica. Si ho fan, si ho poden fer, és precisament degut a la pròpia regència.»

Aquesta veritat és universalment reconeguda. El govern britànic garanteix la llibertat i el dret fins en els casos en que se'n fa un ús inadequat i abusiu. Per molt menys que ço que ha passat a Irlanda i a la India, en altres països, sota altres règims, haurien sigut afusellats centenars de ciutadans. En aquella atmòsfera de serenid'alta comprensió, d'infrangible respecte, quina significació poden tenir les paraules de Mac-Donald que s'ajusti als termes de la mateixa polèmica? En aquell lloc i en aquelles circumstàncies quin inconvenient podriem tenir en suscriure les paraules d'aquell home? Però no oblidi l'insigne escriptor de «La Publicitat» que els anglesos no volen assimilar-se els altres ni volen ésser assimilats. I surten amb la seva.

Som a Catalunya, i és fresca la decissió que va pendre la Junta de l'Ateneu Barcelonès i la trista apologia que va fer-ne el nostre contrincant. Després d'aquella actitut i aquelles paraules, tenim dret a arrapar-nos a la levita del Primer ministre britànic?

No ens ho feu repetir. Avui, aquí, no acceptem el mot. Estimem, sí, la Pàtria. Perquè l'estimem, la volem digna. Per això som socialistes. No p particiem ni poc ni molt d'aquella pobra creença de que «els obrers no tenen pàtria». Tampoc compartim aquella idea tan catalana de que «la pàtria és allá on menjem el pà». Fins i tot trobem quelcom insulsa aquella famosa frase d'en Pi i Margall: «Hi ha una Pàtria per tots els homes: la Terra». Però igual distància ens separa d'aquest concepte de desarrelament i desnaturalització, com del *Sinn fein* i del *Swraj*. I no cal dir que ens inspira repugnància la nonada República Rhenana o la impossible República del Palatinat.

No voldríem ofendre a ningú ni discutir la etiqueta dels altres. Però tots sabem qne nacionalisme, en la immensa majoria dels casos, és sinònim de *chauvinisme*, de frenesí, d'aberració. Ve a ésser com un desequilibri de l'organisme afectiu que fa perdre als homes tot sentit de ponderació. Es confondre ço que és bàsic i substancial amb la adjectivitat de una filiació que serveix per a deformar les idees i exagerar conceptes. No està gaire segur dels propis sentiments el que tot ho espera de la naturalesa externa de les coses i del caduc i fracassat mecanisme nacional. Els mateixos arguments servirien algún dia per a defensar Duanes, cruentes purificacions, guerres fratricides i altres sacrilegis i folles.

Respecte la nostra naturalesa i els nostres fins humans no tenim res per discutir amb ningú. Les nostres amors van revestides de una particular dignitat que no reclama reconeixement ni gràcia. Tot està decidit: Som catalans, socialistes catalans.

I no ho oblideu: Ramsay Mac-Donald, és un dels nostres.

L'humor estranger

El pacient.—Quin dia serà que podré deixar les tortures d'aquest llit.

El doctor.—Vol callar, home! No sé pas de que es queixa. On estarà més segur que aquí?

(Copiat del *Simplicissimus*)

SPORTVLA

L'efusió silenciosa

La natural costum dels diaris és alimentar-se amb el desbordament del cor collectiu. Però també pot haver-hi ocasions en que's nodreixin sobre tot de lo que no pot dir-se. Aleshores la simple acció de pendre en mans un periòdic cobra un sentit espiritual, casi religiós. Entre les línies, forçosament anodines i manses, vosaltres cerquèu la palpitació amiga qui recull, en l'ombra llunyana, el batec del vostre cor com la resposta nocturna d'un guaita...— Aquí soc, germà! Sí, si... Mantinc el foc sota les cendres... La meva llàntia no s'és apagada... Oydà!

I dirieu que hi ha un confort celestial en la mateixa contenció que os mantén callats; perque aleshores la comunicació entre els confrares, lliure de tot instrument material, vola de cor a cor, inaccessible a les potestats adverses.

I no és sols la nostra espiritualitat catalana la qui ens uneix; sinó que'l nostre pensament va an aquells homes de parla diversa, qui precisament per llur sacrifici personal, per llur heroisme de ciutadania, han reconstruit per una solidaritat de persecució lo qu'altres forces havien romput creient unir-ho més fermament.

I les nostres mans s'extenen vers l'imatge llunyana d'aquests homes, tremoloses i eloqüents.

Fósfor.

La instrucció tècnica dels treballadors

La «Gaceta» de Madrid del dia 16 de l'actual ha publicat un decret relatiu a la reorganització de l'ensenyament tècnic que té una trascendància extraordinària pels treballadors, especialment pels de Barcelona, on alguns ateneus obrers i les Escoles Complementaries d'Oficis de l'Ajuntament i la Escola del Treball de la Mancomunitat, han portat l'educació professional a un nivell desconegut en totes les ciutats d'Espanya.

Pel que sembla, l'Estat que tantes mostres de competència ha donat en aquesta qüestió, es proposa venir a arranjar les nostres escoles. De moment s'ha creat una «Comisión Organizadora de la enseñanza técnica» encarregada d'elaborar un progecte d'«unificació». De Catalunya hi hauràn nómés aquests vocals: el director de la «Escuela de Ingenieros Industriales», el director de la «Escuela Industrial» de Tarrassa, i el delegat regi del patronat de la Escola Industrial ds Barcelona.

El progecte que elaborin s'haurà d'ajustar, com a principals, a les bases següents:

a) *Concordància entre los centros de enseñanza, las zonas económicas nacionales y el carácter especial de cada una de ellas.*

b) *Tutela del Estado, ejercida mediante un servicio de inspecciòn y límite de las condiciones exigibles a la iniciativa privada.*

c) *Acentuar en la reforma una tendencia pràctica y un carácter marcadamente nacional, extendiendo todo lo posible las enseñanzas de carácter elemental de orientación y aprendizaje, etc.*

Es d'esperar que la organització obrera de Catalunya i les associacions d'estudiants obrers de la nostra ciutat sabràn fer-se càrrec de la trascendència d'aquesta qüestió, de vida o mort per a l'educació professional obrera.

Aquest número ha passat per la censura militar.

CRONICA HEBDOMADARIA

Política internacional

No prengui el lector per modèstia excessiva la confessió que li fem que nosaltres no tan sols no hem llegit la nova llei electoral italiana, sinó que ens ha costat tot un esforç entendre-la a través de les referències que hem pogut recollir en periòdics i revistes. Després d'aquesta declaració ja es comprèn que no tenim pas la pretensió de posar càtedra. Però les eleccions italianes es celebren el dia 6 d'abril i, abans d'aquesta data, volem servir una petita racció de matemàtiques feixistes als nostres pacients lectors. Així potser no els vindrà tant de nou el iriomf de Mussolini ni els hi serà tanta sorpresa la solemne ratificació de confiança que el poble italià prepara al *duce* en aquella ja propera data.

Es veu que era una molèstia insoportable governar sense una majoria disciplinada. Les eternes *combinazioni* donaven als ministeris una vida de constant inquietud. Això exigia un remei i la sola constitució d'un govern de força va aportar-lo. Tot el país està al costat de Mussolini i del feixisme, però per un cas de distracció (que tot és possible en aquest món), Mussolini va fer aprovar una llei que li assegurés la majoria, i no pas una majoria de la meitat més un, sinó una majoria de les dues terceres parts del Parlament. Així hom es convenç, abans que cap italià hagi emès el seu sufragi, que Mussolini compta amb la voluntat indeclinable del seu poble.

Segons la nova llei, l'elecció consisteix en dues operacions les quals, imitant alguns comentaristes de la reforma, anomenarem «vot nacional» i «vot regional». En ço que s'entén per «vot nacional», el país constitueix un sol col·legi electoral. L'elector no vota cap persona determinada, sinó la llista de candidats que presenta el seu partit. La nació està dividida en quinze regions o districtes electorals a cada un dels quals se li senyala un nombre de representants proporcional al volum de la seva població. Lombardia, per exemple, en té 47; Toscana, 38; la Marca, 16. Cada partit pot presentar una xifra de candidats menor o igual a les dues terceres parts de diputats a elegir, però no més. Les llistes són presentades a cada districte per mitjants intrincats i laboriosos, però cada partit ha de presentar llista almenys en dos districtes. Els resultats de ço que podríem dir-ne la proclamació de candidats es sumen i formen las llistes nacionals de partits, cada una de les quals pot contenir fins a 356 candidats.

L'elector vota la llista en bloc. Tant és així que la candidatura no porta el nom de cap candidat, sinó el segell o la marca prèviament registrada de cada partit. Els feixistes, per exemple, hi posen un feix d'estaques; els catòlics populars, una creu i la paraula *Libertas*, etc. No obstant, l'elector té el dret d'emetre «vots de preferència» o sigui posar tres noms a la seva candidaiura quals noms, però, ha d'escollir d'entre els candidats proclamats en el seu propi districte. El partit que obtingui majoria de sufragis en la votació nacional, té assegurats els seus 356 candidats — les dues terceres parts del Congrés. S'exigeix, peró, una condició: la d'haver obtingut el 25 per cent dels sufragis emesos.

Determinada la majoria, entra en consideració ço que havem anomenat «vot regional». Dues terceres parts de representants de cada districte se'ls emporta el partit triomfant i resta l'altra tercera part a la qual s'aplica el sistema de representació proporcional en la forma acostumada, ço és, sumant els vots dels altres partits i dividint-lo pels llocs vagants. A cada regió o districte es farà aquesta operaciò i el quocient que resulti s'aplicarà per a la distribució dels llocs de minoria. Per exemple, a Toscana, corresponen tretze llocs a les minories. Suposem que els lliberals tenen 60.000 vots, 120.000 els socialistes i 80.000 els populars catòlics, en total 260.000. El quocient es de 20.000 i corresponen 3 diputats lliberals, 6 socialistes i 4 catòlics populars.

Resta decidir quins són els elegits dels diferents candidats que ftguren en cada llista de partit i per això serveixen els «vots de preferència». Els candidats de cada llista que hagin obtingut un nombre major de «vots de preferència» seràn els escullits de cada llista en ordre de major a menor.

Tenim doncs, que el partit que obtingui un vot més que el altres en tota la nació, obté automàticament l'elecció de tots els seus candidats o sigui les dues terceres parts del Parlament. Es doncs el «vot nacional» el que elegeix la majoria de la Cambra i el «vot reglonal» el que elegeix les minories. Unicament en el cas de que el partit triomfant no arrivés a sumar el 25 per cent dels sufragis emesos s'aplicaria la representació proporcional a tots els partits segons els vots obtinguts en cada districte.

Però aquesta contingència no entra en el quadre de les possibilitats de la lluita propera. Si no fossin suficients les ..... paraules de Mussolini «ara foragitarem als darrers refugiats en les trinxeres paraules parlamentaries», ho serien ..... procediments feixistes a tot arreu d'Italia, pels quals es fa impossible tota propaganda pacífica de les candidatures d'oposició. Per altra part el partit catòlic popular no té altre programa que unas afirmacions platòniques a favor de la Societat de les nacions i altres especies que habilment pregonitza Mussolini. Els lliberals barrejats i confosos amb els feixistes no arriven a ésser un adversari definit. Resten els socialistes dividits en varies fraccions: reformistes, maximalistes, comunistes, etc., etc. Nosaltres, més que per raons de simpatia, atenent-nos als fets i a llurs probables derivacions, creiem que la gran massa d'oposició es concentrarà en mans del partit socialista unificat el qual és, avui per avui, la única esperança de la Italia lliberal, eternament rediviva.

M. Serra i Moret.

AVUI DISSABTE, A LES DEU DE LA NIT

En Manuel Serra i Moret

Vice-President de la «UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA» donarà la seva anunciada Conferència sobre

"EL SOCIALISME POLÍTIC CONTEMPORANI A EUROPA"

Al local del «ATENEO SOCIALISTA», Peu de la Creu, 14

: La "Unió Socialista de Catalunya" i la Cultura Social :

A CANET DE MAR

El problema venerià; visió de conjunt

Conferència del Dr. Muntanyà

El diumenge dia 9 del corrent, en l'esplèndida sala de la Cooperativa obrera, completament plena de gent, el nostre company doctor Muntanyà, de la Secció d'Estudis de la «Unió Socialista de Catalunya», donà la seva anunciada conferència sobre el problema venerià desenrotllant amplament aquest importantíssim tema en una documentada peroració, que durà més d'una hora. Fou remarcada i favorablement comentada l'assistència a n'aquest acte, malgrat la naturalesa del tema, d'una nodrida representació del sexe femení, la qual cosa demostra que la dona catalana sortint del terreny de rígida i equivocada tradició on ha viscut fins ara, comença, sense abandonar la llar, a preocupar-se dels grans problemes socials.

Començà el doctor Muntanyà parlant de l'importància que tenen totes les qüestions d'Higiene social per a la vida i la prosperitat dels pobles. Diu que el factor població és el capital, del qual depèn aquella prosperitat, tan sota el punt d'obir econòmic com intel·lectual, i per això tots els economistes i sociòlegs del món sencer es preocupen constantment de defensar-lo contra els factors mòrbits que el minven i posen en perill. Aquesta lluita arreu és igualment important i necessària car tots els països veuen igualment mermada llur vitalitat per les grans plagues socials, però aquesta importància creix en la nostra terra, per estar passant per una crisi de la natalitat veritablement gréu, comparable sols a la de França. Si Catalunya, diu, no comptés amb l'immigració aniria ràpidament a la bancarrota per manca de natalitat. Aquesta immigració entranya, però, el perill de la descaracterització progressiva de Catalunya malgrat l'obra d'assimilació que té lloc continuament.

Passa a estudiar la importància i la influència social de les malalties conegudes amb el nom de venerianes: la blenorragia i la sífilis. Explica detalladament en què consisteixen aquestes afeccions, la manera de presentar-se, la forma de propagar-se, les complicacions immediates i tardanes que cada una d'elles pot entranyar per l'individu que l'agafa, per sa familia i per la societat, exposant interessantíssimes dades estadístiques.

La guerra europea ha provocat un augment del nombre de venerians. Sempre les guerres hansigut causa de semblants augments, però aquesta sembla que ha deixat enrera a totes les precedents. L'exèrcit francès ha presentat durant el temps que aquella durà un promig de 60.000 contagis anuals. Un altre efecte de la guerra ha sigut la intensa sifilització de la població rural en els països bel·ligerants.

Exposa seguidament la història de les malalties venerianes des de Moisès, que ja parla de la blenorràgia, fins als nostres temps, extenent-se en consideracions sobre el pretingut origen americà de la sífilis.

La sífilis, diu el doctor Muntanyà, no la trobem amplament descrita fins a finals del quinzè segle. D'aquí ve que molts historiaires hagin considerat aquesta infecció portada d'Amèrica pels companys d'expedició de Colomb, els quals tot just desembarcats l'haurien propagada per Barcelona des d'on hauria passat a Nàpols on guerrejaven en aquell temps les tropes espanyoles del Gran Capità contra els exèrcits del Rei de França Carles VIIIe. Des de Nàpols sembla que ràpidíssimament es propagà per tota l'Europa en forma d'una epidèmia intensíssima, que coneguda arreu amb noms diferents, «mal napolità», «mal francès», «mal espanyol», ja que cap país volia acceptar-ne la paternitat i, en canvi, estaven tots fàcilment disposats a atribuir-la al veí, provocant un veritable pànic entre totes les poblacions d'aquella ja llunyana època.

L'origen americà de la sífilis és molt discutit i molt discutible. En efecte, hom ha pogut apoiar-se en nombre d'escrits i documents per a sostenir una tesi contrària, que creu en l'existència de la sífilis a Europa molt abans del descobriment d'Amèrica.

Per reforçar aquesta afirmació hom retreu textes bíblics, com el Llibre de Job; obres llatines, com els poemes de Lucilius; els escrits galenians, que estableixen una relació íntima entre certes afeccions de la gola i dels òrgans genitals; alguns autors de l'Edat mitjana, com Gui de Chauliac i Gautier de Coinçi; certs documents públics, com per exemple certa pragmática del Rei Martí adreçada a les autoritats de Girona, ordenant l'expulsió dels lenons, desenterrada per l'il·lustre historiaire català Doctor Josep M. Roca; obres, en fi, d'autors contemporanis de l'època epidèmica, com Lecocq i el poeta Fracastor, qui li donà a la malura el nom de sífilis, que encara avui conserva, en les quals hom troba passatges parlant de la sífilis com d'una afecció anterior a llur temps. Renaut, analitzant l'obra de Pere Màrtir d'Anglèria, cronista de la Cort d'Isabel la Católica, creu més versemblable el fet de que fossin els mariners de Colomb els introductors de la sífilis a la illa Hispaniola, que no el cas contrari.

L'innegable és que partint o no del setge de Nàpols, l'afecció presentà en aquella època un caràcter altament alarmant, tant per la seva forma clínica com per la seva inaudita propagació. Es tractava d'una malaltia que en un lapso de temps relativament curt desfigurava completament al pacient, feia d'ell un ésser repugnant, aniquilava les seves energies i el matava en mig dels dolors i de la pudridura.

Una agudització semblant d'una malaltia ja existent es perfectament explicable per les moltes guerres que tenien aleshores transformada l'Europa en un inmens cap de batalla on maniobraven aquelles famoses companyies d'aventurers de la guerra dels trenta anys, les quals el mateix que els «tercios» que acompanyaven a Flandes al Duc d'Alba, i que les tropes de Carles V que portaren a cap el saqueig de Roma, i el mateix que totes les forçes guerreres d'aquell temps, anaven pel món acompanyades en llurs marxes bèliques per veritables exèrcits de cortisanes de totes les categories socials, desde la miserable, que anava a recollir el sobrant de la minestra del soldat, fins a la que coberta de joiells i de borderies daurades, montava corcell i cenyia espasa de cavaller. Aquesta tropa suplementària tenia forçosament d'ésser un poderós agent de sifilització de les ciutats on acampaven. Una cosa semblant ha produit la rescent guerra europea i sols les poderoses armes terapèutiques han evitat una perfecta reproducció de l'espantosa epidemia dels segles XVe i XVIIe

Enfront del perill, els poder públics adoptaren enèrgiques mesures sanitàries paregudes a les que anteriorment hom havia adoptat contra la pesta. Hom foragità de les ciutats i llocs poblats a tot aquell qui era près per la infecció, prohibint-li tot comerç i tot contracte amb les persones sanes. Posteriorment, en compendre que en el contracte sexual residia el veritable origen de les contaminacions, i que la «lues venerea» no era trasmesa, com fins aleshores s'havia vingut acceptant «en tocar una persona que la tenia, o respirant l'alè d'un infectat» o «caminant descalç sobre la seva saliva», començaren a instalar-se hospitals especials per a l'isolament i el tractament d'aquells desgraciats.

Siga efecte de les mesures sanitaries preses, siga que la infecció, naturalment o sota l'acció dels tractaments, hagués perdut la seva virulencia primitiva, els autors de mitjan segle XVI remarcaren ja el decreixement de l'epidemia la qual no presentava ja els caràcters de malignitat de mig segle avans.

Aquella sífilis, però, del segle XV, passant entre les malles d'una xarxa formada per una terapèutica incerta, dissimulada darrera el vel de la reprovació social, ha prosseguit sense interrupció la seva obra destructora i avui ella és la més generaitzada de totes les infeccions cròniques que la humanitat pateix.

El conferenciant s'ocupà a continuació del paper de la prostitució en el mecanisme de propagació de la sífilis i de la blenorragia i de les mides que contra aquella tara social han pres els poders públics en diferents moments de la història.

Fa la crítica de les antigues lleis prohibitives que pretenien suprimir la prostitució sens suprimir-ne ni tan sols analitzar-ne les causes, i de totes les reglamentacions antigues i modernes que qualifica d'injustes i d'immorals, i sobretot d'inútils. Estudia i compara les bases de les diverses reglamentacions històriques i de les actuals, dissecant especialment la reglamentació vigent a Catalunya i mostrant-ne els seus vicis i defectes.

Fa història del moviment abolicionista, nat en 1870 a Anglaterra per a demanar la derogació d'una reglamentació parcial votada pel Parlament poc temps abans, i dirigit per una dona plena de cor i d'energia, Josefina Butler, la qual acabà per triomfar obtenint la derogació de dita llei. Poc temps després el moviment s'extenía per tot Europa.

Compara el moviment abolicionista d'aquells primers temps amb l'actual i diu que aquest s'apoia sobre bases més científiques encara que el fi siga idèntic.

Acaba llegint i comentant favorablement la proclama de la Federació Abolicionista Internacional i dient que la eficàcia de la lluita antiveneriana depèn de la facilitació dels tractaments posant-los a l'abast de totes les fortunes, i de l'educació profilàctica del poble. En quant a la prostitució, subsistirà mentre subsisteixin les seves causes, que són purament económiques i depèn del actual règim social. Mentrestant, però, lluitant contra el proxenetisme per una part, procurant per altra part el millorament de les condicions de treball de la dona, contribuirem amb eficacia a disminuir aquest mal.

El nombrós públic que acudí de Canet i pobles del voltant a escoltar la càlida paraula del Dr. Montanyà, premià amb grans aplaudiments el treball del nostre company.

BRIC

Els companys de la «Unió Socialista de Catalunya» estan a la disposició de les entitats obreres per a donar conferències culturals i de propaganda socialista. Adresseu les demandes a la Secció d'Estudis de la «Unió Socialista». Pí, 11, Barcelona.

BARRACÒPOLIS

IV

Han passat més de dos mesos. Responent a la nostra crida, els intel·lectuals barcelonins han abocat en la premsa local el suc de les seves meditacions i elucubracions filosòfico-científiques a propòsit del problema de les barraques. Podem dir, sense exagerar, que cap diari, ni setmanari dels de casa ha deixat d'ocupar-se della qüestió. Tots han acollit amorosívolament tota mena d'escrits referents a la nostra Barracòpolis.

Es més, l'Acadèmia d'Higiene de Catalunya, ressorgint, com el famós volàtil de les seves cendres, ha viscut—fins ara—quatre sessions, oh miracle! *concorregudes* i plenes de gent i persones i personalitats tan estimables com és ara, per exemple, el dignissim President de la neo-mancomunitat i alguns dels no menys dignissims diputats que la integren.

Ja ho veieu, amics, com no teniem raó en desconfiar de l'èxit del meu prec. Tots els demandats han respost, i algún d'ells, com el Prof. Salvat Navarro, amb una tal amplitud que se'ns farà difícil resumir totes les fecundes idees que ha vertit.

Però, és més: inclús la «Gaceta» ha volgut parlar també i pendre part en el plet. Tots coneixeu, en efecte, la disposició en virtut de la qual la crisi de vivendes que patim quedarà fulminantment resolta—des del punt de vista teòric, és clar—tota vegada que tots els nostres propietaris es precipitaràn a aprofitar-se de les 2.500 (amb les mil de propina) que els han estat concedides per a edificar les habitacions «aèreas» sustitutives de les infectes barraques actuals.

I bé. Es hora de demanar-nos: podem estar satisfets de la nostra campanya? Tenim motius per a llençar les campanes al vol, celebrant el ressó que ha tingut? Sí, si consideressim la qüestió des del punt de vista egoista, de la nostra vanitat personal. No, si la considerem com cal, és a dir, des del punt de vista altruista, del benestar d'aquells pels quals lluitem. En efecte, malgrat tots els articles, informacions, conferències, discursos i promeses que en poc temps hem fet sorgir, és evident que els actuals barraquenys tindràn temps de momificar-se en les seves capses-vivendes, a menys que una altra empenta—*que aquesta vegada ha de venir d'abaix*—doni a les idees i projectes el·laborats, la força suficient per a convertir-se en realitats.

Jo voldria que JUSTICIA SOCIAL fes arribar al cor del poble aquest problema i aconseguís que els nostres obrers se'n ocupessin seriosament, apoiant enèrgicament les solucions albirades pels elements tècnics que l'han tractat. Però, per a fer això cal exposar, primerament, i amb tota claretat, quines són aquestes solucions, per tal de que el proletariat, en posar el seu esforç al servei de la nostra causa, sàpiga ben concretament quins són els motius que li obliguen a fer-ho i quins són els resultats que això pot aconseguir.

Per a tal objecte començarem per exposar, en el pròxim número, el criteri sustentat pel primer dels mestres que han respost al nostre prec d'ajuda: el Prof. Salvat Navarro, catedràtic d'Higiene en la nostra Facultat de Medicina.

Emili Mira.

A LA SOCIETAT DE CUINERS

Missió de cultura de les Agrupacions obreres

Conferència d'en Manuel Escorza

El dijous de la setmana avant darrera, el nostre company Manuel Escorza, del Directori de la «Unió Socialista de Catalunya», va desenrotllar el tema que encapçala aquesta crònica, davant d'un públic que omplia de gom a gom la sala d'actes del nou estatge de la Societat de Cuiners «La Artística Culinaria», al carrer del Pi.

Sense efectismes retòrics ni trucs matinescs, amb la seva oratoria pulcra i estricta, profunda i austera, el company Escorza mantingué viva per espai d'una hora l'atenció dels oients. Començà el seu parlament, amb tò de conversa, glossant la competència professional com a factor de dignificació. Tot treball acomplert fervorosament eleva l'esperit. Però no n'hi ha prou amb que nosaltres ens perfeccionem tècnicament com a mecanismes transformadors de la materia. No hem de negligir la nostra missió d'éssers pensants, ni hem d'oblidar els nostres deures d'humanitat. Per això, tinc de lloar la tasca que veniu fent vosaltres, els cuiners—digué—puix amb l'obra mutualista que realitzeu ajudant als companys sense feina, heu mostrat que sabeu sentir com cal el principi de solidaritat, clau de volta de la potència de les organitzacions obreres. I als pobres d'esperit que us diguin despectivament que amb això actueu de «reformistes», dieu-los que, pel contrari, assenteu ja les premises de la societat que somniem, practicant, en ajudar al company abandonat, un nou solidarisme fet de sentiment i reflexió.

Però no n'hi ha prou amb això. Si només conreessiu aquests aspectes materials de la vostra col·lectivitat, caurieu dins un migrat corporatisme. Més enllà del sindicat hi ha la humanitat sencera. L'aspiració de totes les agrupacions obreres deu ésser la d'integrar-se dins la gran familia humana. I és en aquest moment que ens cal educar en la que podriem anomenar «cultura d'actuació de l'home envers la humanitat», per a arribar a la transformació de la societat sencera.

A continuació feu una crítica descarnada dels agitadors analfabets, que amb els seus revolucionarismes verbals i decoratius han estat incapaços de cap construcció positiva, sembrant el desengany i l'amargor en el cor dels soldats avui dispersos de la organització obrera, prostituint els ideals transformadors amb les màximes vergonyes i els més abominables crims. No oblideu la força revolucionaria de l'intervencionisme. Les concessions que per ell hem assolit de la societat burgesa, han obeit exclussivament a la pressió del moviment proletari universal. Tenim aquí un magnific instrument de lluita al qual no hem de renunciar, i sense que ens calgui perdre la nostra fe revolucionària, ni tèmer el perill d'ésser absorbits: Nosaltres som nosaltres. Per a reforçar els seus arguments exposà el que esdevingué en la Junta de Reformes Socials en plantejar-se la qüestió del control obrer. Tenim un deure apremiant de capacitació. No volem que la societat caigui en una regressió amb el triomf de l'analfabetisme dels manobres. Aspirem que dongui un salt vers el futur amb el triomf de la competència dels productors aptes, de tots els camps, manuals i intel·lectuals.

Comentà la curtetat de la visió dels que concentren tota la força combativa del sindicalisme en la conquesta d'immediates millores materials — reducions de jornada i augments de salari que a l'endemà de conquerides devenen inútils pel encariment de la vida amb que automàticament sab neutralitzar-les el capitalisme, amo i senyor dels instruments de govern i dels ressorts econòmics. Amb quina cínica rialla—exclamà—no deu riure l'estat davant de la nostra inconsciència, vegent-nos consagrats a amenaçar el petit industrial i el botiguereti Cal una més ampla visió de les nostres lluites. Es contra l'organització total de la societat burgesa que hem d'adreçar els nostres atacs. Els mateixos moviments vaguístics tenen una valor relativa; parla l'estòmac, gairebé sempre. I cal que en les nostres lluites parli l'Intel·ligència. Quan l'obrerisme actua conscientment i francament en tots els camps de lluita, és el socialisme que pren ànima. Els obrers s'eleven aleshores damunt la mesquinesa de concepció corporatista. Ultra llur deure sindical, senten llur deure humà.

En la darrera part de la seva interessantíssima peroració, parlà el company Escorza de l'ideal socialista en l'ampla accepció de la paraula, tan rica de matitzacions. El socialisme, digué, combat totes les oligarquies i nega tots els capdillatges: és la suma manifestació de la democràcia nova. No pot ésser home de llibertat, i molt menys socialista, aquell que us vingui amb dogmes i amb imposicions.

Acabà excitant els companys cuiners a prosseguir la tasca que tan bé han començat, infiltrant-li l'ànima que sols pot donar al seu moviment l'ideal alliberador del Socialisme. Feu de la pràctica dels mètodes de llibertat i democràcia, un culte. Feu del vostre deure social una religió.

En acabar el seu discurs, del qual aquestes notes, són un pàlid reflexe, el nostre company fou molt aplaudit i felicitat. Entre l'auditori vegerem les més prestigioses figures de tots els camps — sindicalista, socialista i comunista—de l'obrerisme barceloní.

Conferència del Doctor Muntanyá

El nostre company doctor Muntanyá, president de la «Secció d'Estudis» de la «Unió Socialista de Catalunya» donarà a la Casa del Poble de Sitges, convidat pels nostres correligionaris d'aquesta localitat, una conferència cultural desenrotllant el tema

«TRASCENDENCIA SOCIAL DE LES MALALTIES VENERIANES»

Sabem que l'anunci d'aquesta conferència ha despertat un gran interès entre els obrers sitgetans.

Periodistes empresonats

Encara que la nova es coneguda dels nostres lectors per la premsa diaria, volem registrar en les nostres planes els empresonaments efectuats darrerament dels periodistes senyor Josep Maria Capo i del company Alaiz. Prou coneguda és la nostra posició, per a que, davant d'aquests casos, poguem estalviar-nos d'escriure inútils parrafades destinades a desaparèixer sota el llapiç roig de la censura, limitant-nos a fer el que ara és solament possible: expressar el nostre condol als escriptors privats de la llibertat, i el testimoni de la nostra personal simpatia al company Alaiz, prestigiós periodista de la nostra premsa obrera.

Hem de recordar ara, entre altres casos lamentables, el d'un altre periodista, amb el qual ens uneix una vella amistat, l'Administrador de «Solidaridad Obrera» company Félix Monteagudo,

Quan vindrà aquesta amnistia que tots els homes de cor desitgen

IDEES D'ARA

Exclusivisme literari

Que el nostre país es troba en plena formació és un fet indiscutible. No obstant, fa bastants anys que Xenius parlava ja de la maturitat catalana, i molts dels nosires joves, a força de sentir-ho dir acabaren per creure-s'ho i agafaren un aciençat posat d'home vell, que esverava. D'això va sortir-ne un rengle de literats, avui encara joves, que produeixen unes obres seques, sense emoció i sense joventut.

El noucentisme, creació pedant i arbitraria, va fer perdre als nostres escriptors d'aquella hora, el contacte amb el poble, i avui que de noucentisme ja no s'en parla, el mal encara dura. En lloc de fer un esforç per a superar la dificultat que la necessaria revisió de l'idioma els creava, separant-los de l'ànima del poble, els nostres escriptors es recluiren més i més dintre la capelleta; i encara avui, talment com si aquesta capelleta la portessin al damunt, com els caragols, no s'en poden acabar de despendre, malgrat tots els esforços. I està clar, ha vingut la hora que aquells escriptors han volgut fer de polítics i han servat encara l'instint del caragol. Molt soroll, molta literatura èpica, precursora d'un formidable esdeveniment, i quan tothom esperava un daltabaix, ells que sí, es recorden de la closca que porten al damunt i s'hi amaguen.

En el temps del noucentisme es parlava amb blasme de la follia romàntica; calia alliberar-s'en per a ésser madurs. L'emoció i la passió eren coses decadents, quasi pecaminoses; tots els poetes anaven als jesuites. El berret ample d'en *Peyus* i d'En Rusinyol eren dignes de testes perverses. S'imposà el berret petit. I el que són les coses, com si les ales del berret fossin les del pensament, els cervells es feren estrets, encongits, incapaços d'aixecar el vol. Està clar que en Xenius no tenia pas la culpa de tot. En Xenius, des del seu Glosari, es limitava a repartir títols i credencials de bon noucentista; creava deixebles per a que es consagressin al mestre i així ell cada dia devenia una figura més gran i més solemne.

Avui Xenius és ètica i espiritualment lluny de nosaltres; i aquella generació d'escriptors influida o no per ell no ha trascendit pas com era necessari. El poble no s'interessa per la nostra literatura. No s'ha tingut en compte, com hem dit, els perills fatals que creava la revisió de l'idioma, ni la poca i encara desviada cultura de la nostra gent, i ara ens trobem que una bona part d'aquells escriptors resulten poc sociables, les seves produccions són com aquells menjars que s'agafen al paladar i que hom acaba per deixar-los al plat.

Algú podria objectar-me que, no obstant, en aquests darrers temps s'han produit obres definitives. No ho negaré; però el que crec jo ès que no s'han prodnit les obres necessàries. Per exemple jo regalaria tot un lot complet de poetes joves amb les corresponents flors naturals, englantines i violes a canvi d'un Beranger posat a la Rambla. La nostra poesia sortiria de l'obscuretat en que pel poble viu i tots hi guanyariem. Uns bons *couplets* arribarien càlidament i expontàniament allí on no arribaran mai els sonets perfectament retallats, però freds i cerebrals d'algun poetes nostres. El notable escriptor i professor cultíssim, en Carles Pi i Sunyer ha dit rescentment, damunt «La Publicitat», la necessitat que teniem de crear la nostra cançoneta lleugera. Altres manifestacions de l'art popular no són pas menys necessàries encara que tots els mossens Rucabados no ho creguin així i vulguin excomunicar-nos. Són molts els que creuen que tota dança o tota cançó que no vingui del nostre folk-lore és una intolerable manifestació d'exotisme, i està clar, això ha de fer riure al que sàpiga endevinar tot el sentiment i totes les imatges continguts en la vida de la nostra gran ciutat.

La nostra literatura d'ara, que hauria de formar un conjunt variat, ric de matiços i amb tots els alts i baixos necessaris, degut al predomini, a l'exclusivisme d'una escola, és cosa excessivament uniforme i trista.

Conclusió del que hem dit és que el poble no sent la seva literatura, perquè, ben mirat, no és ben bé la seva; i els literats no senten el poble, perque en lloc d'estudiar-lo tal com és, amb totes les seves virtuts i amb totes les seves misèries, que són el seu contingut humà, han preferit crear un poble convencional, existent només en llur imaginació; la qual cosa és d'una gravetat extraordinària.

M. Vidal i Gort

ELS HOMES D'AHÍR I D'AVUI

Ferran August Bebel

El formidable orador, el polemista sense parella, el propagandista infatigable cap del partit socialista alemany F. A. Bebel, va néixer a Colònia en 1840. Educat en els poblets de Branweiler i Wetzler, va apendre l'ofici de torner i s'establí pel seu compte a Leipzig en 1864.

*Bebel es donà a conèixer en la gran època, en la que hom podria dir època heroica del socialisme. I entre les grans figures sabé alçar-se i distingir-se. En 1865, llavors que el gran Lasalle imprimí al moviment del proletariat el seu caràcter netament socialista, Bebel el distingí tant pel seu entusiasme i la seva capacitat, que fou nomenat president de l'*Associació per a l'instrucció dels obrers *de Leipzig — i aquest és encara el problema capdal dels nostres obrers, — i fou membre de la Comissió permanent de les* Societats obreres alemanyes, *que presidí des de 1867. En aquest mateix any fou elegit diputat pel districte de Glauchau Murane.*

*Bebel és un dels fundadors del partit democràtic socialista, que es constituí en 1869 a Eisenach, mantenint sempre, a diferència de Lasalle i del partit que aquest dirigia, estretes relacions amb l'*Associació Internacional Obrera *que conduïa Karl Marx des de Londres.*

En el Parlament de la Confederació Germànica (1870) protestà contra la concessió del crèdit per a proseguir la guerra contra França, i en 1871, essent l'únic socialista elegit per al Reichstag, s'oposà a l'anexió d'Alsàcia i Lorena i significà les seves simpaties per la Commune *de Paris i* La Internacional.

En 1872, fou acusat juntament amb Liebknecht, d'alta traició. Foren condemnats a dos anys de reclusió en una fortalesa. Bebel fou encara condemnat a nou mesos de presó per injúries a la persona de l'Emperador alemany, veient-se per aquest motiu despullat del càrrec de diputat que obtenia en les eleccions de 1873. Fou diputat gairé bé sense interrupció des d'aquesta data fins a 1898, època en que per la llei contra el socialisme fou exiliat de Leipzig. En 1886, amb altres socialistes, fou condemnat a nou mesos de presó.

En 1890 fixà sa residència a Berlín dedicant ses activitats d'una manera especial a la reducció i propaganda del gran diari Vorwaerts, *organ del partit. Des de 1892, fins a la seva mort en 1913, Bebel formà part del comité directiu del diari.*

Bebel ha pres part en la majoria dels congresos internacionals obrers. La seva actuació, netament de pura ortodòxia marxista, ha tingut sempre enorme ressò. Era un convençut antimilitarista. Darrerament, però, Bebel, cedí mica en sa intransigència pel que fa al emmotllar de principis a la realitat. Admetia ja llurs atenuants.

Bebel escriví un gran nombre d'obres, la més célebre i popular de les quals és : Die Frau und der Socialismus—La dona i el Socialisme—*(1893), que JUSTICIA SOCIAL analitzarà al seu dia.*

Demòphil.

Cròniques argentines

LES ELECCIONS

CARTELLS ELECTORALS

II

El Partit Socialista té i fa pública la seva declaració de principis i el seu programa màxim. Totgom sap el que vol i com ho vol. Ningú pot donar-se per enganyat.

Però el Partit Socialista sap que el programa màxim, és avui, per avui i en aquest pais nou, en plena formació i creixença, d'una realització llunyana. Sap que abans de tot, cal resoldre les parts elementals, punts necessaris d'apoi per a arribar més lluny. Parts elementals que podriem classificar de la següent manera:

Que la política no sigui l'us de fruit d'uns homes irresponsables.

Que la política no sigui un equivalent de xarlatanisme.

Que la política sigui exercida per partits polítics orgànics i per homes responsables davant dels seus respectius partits i del pais.

Que els partits polítics arreconin l'empirisme del segle XIX, grans paraules i realitzacions nul·les, i es donguin un programa definit clar, que reculli tots els problemes immediats per donar-los solucions adeqüades a psicologia i ideologia de cada partit.

Que l'esperit crític del poble, es lliuri de la suggestió primària l'eloqüència altissonant.

Que el poble sàpiga concretar les seves necessitats avui sintetitzades en una vaga inquietut de millorament que l'entrega indefens en mans del demagoc més audaç o més immoral en una sèrie de problemes o de qüestions facilment comprensibles i solubles.

Que el poble tingui la consciència i energia necessàries per obligar els partits polítics que li demanen el vot, a complir punt per punt el cartell electoral.

En una paraula, que el poble voti no homes, sinó partits, representant cadascú una concreta ideologia.

Per això el Partit Socialista, ultra el programa màxim, estudiant la realitat immediata, s'ha donat un programa mínim, que compren tots els problemes urgents de la nació, i de la solució dels quals depèn no sols un augment del benestar del poble, sinó l'assoliment d'una educació política, fonament indispensable de la futura República Socialista. Programa mínim que és, per la seva naturalesa, flexible i canviant, com la vida. Pensem nosaltres que el més dificil és aconseguir que la consciència política d'un poble tingui com a base alguns principis fonamentals, fora ja de discussió; principis que passen a la categoria de fets. Així, a l'Argentina, el règim polític. I no hi ha problema, perquè la consciència política del poble és republicana i ho és naturalment, sense esforç i com si no podés ésser d'altra manera.

El programa mínim dona abast a tots els cartells electorals.

Els cartells electorals són curts, necessàriament; són una enumeració de problemes i solucions. Si el Partit va a unes eleccions municipals, el centre socialista de cada municipi, fa el seu cartell respectiu d'acord amb les necessitats del poble. Si a eleccions provincials, cada federació provincial escriu en el seu cartell les necessitats i problemes a resoldre de la respectiva provincia. Si a eleccions nacionals, el cartell és únic i a càrrec del Comité Executiu del Partit, autoritat central, elegida en Congressos nacionals. i que té a més l'obligació de controlar els cartells electorals municipals i provincials, per a evitar concessions o desviacions doctrinàries, sempre fàcils quan juguen interessos i homes.

Referent a l'éxit immediat, el Partit socialista repeteix sistemàticament, any per any, els seus cartells, pastant poc a poc la consciència política del poble, posant-li davant els ulls les seves necessitats i demostrant-li amb simples fets, la mala fè i la ignorància dels partits burgesos que res fan, perquè res s'han proposat resoldre, sords al progrés i als crits de la veritable democràcia i perquè a res s'han comprometés.

Es una lluita llarga, que serà victoriosa, car si difícil és pastar la intel·ligencia del poble, les dificultats creixen quan es vol forçar als partits burgesos d'ànima petita i egoismes grans, a una política responsable, de compromisos concrets amb l'opinió pública.

La resistència dels partits burgesos es ben comprensible també. Ignorants són, però no tant que no comprenguin els perill d'una política progressiva, que de conquesta a conquesta mimvaria llurs privil·legis de classe, si bé en benefici de la nació.

Es molt còmode dirigir-se al poble argentí, dient-li: «Nosaltres som el partit de la Constitució». La Constitució argentina és molt bona, potser la més lliberal del món, però, aquí, com a tot arreu, la Constitució, és el llibre més rebregat i el més prostituit. Tot ho tapa. La Constitució tot ho permet, i tot ho nega, Constitució en ma, els partits burgesos van cap a l'esquerra o cap a la dreta, segons convé a la metafísica dels seus càlculs. I ningú pot retreure'ls res, perquè essent la Constitució una abstracció i la política una concreció, aquesta ofega a aquella.

Ja no ho es tant deixar dormir la Constitució en el recó venerable del Congrès i de la Casa de Govern, i atenir-se al seu esperit i dirigir-se al poble dient-li:—«Tals sòn els pobles d'avui, tals les solucions que nosaltres partits burgesos, i partit Socialista et donem? Esculll

No els fa por aquest llenguatge per l'immediat demà; ells saben, com sabem nosaltres, que en començar, el poble—un xic esmaperdut i sempre conservador, puix no hi ha entitat més poruga, més refractària als canvis que la massa nacional, fenòmen que explica la lenta evolució que va operant-se mitjançant el sufragi—votava malament i amb preferència als demagocs, que veuen les solucions estridents i mai les permanents, i als partits la obra dels quals, bona o dolenta, coneixia ja. Però, saben també, com sabem nosaltres, que, poc a poc, l'intuició popular anirà afinant-se, i acabarà per aceptar principis i solucions que abans l'horroritzaven, assimilant principis a la costum, que és el calendari de creències i receptes que el poble creu bones en un moment donat i escala successiva d'assimilacions, que són a la vegada fites plantades en el camí del progrés.

No obstant, vulguin o no vulguin, tement les conseqüències, vegent-les, els partits burgesos es veuràn obligats a seguir aquesta via, que serà la via del seu calvari: que si és cert que una concessió oportuna, pot impedir un motí i fins una revolució, també ho és que una satisfacció complerta va seguida d'altra satisfacció a «satisfer» i que deurà satisfer-se tard o d'hora, i així successivament, que això és el progrés, l'home com animal sempre descontent del present i cercant la felicitat en realitats llunyanes i que li semblen perfectes en veure-les fora de l'abast de la seva mà: i aquesta és la penyora preciocíssima que ens diu a nosaltres, socialistes, que el progrés immediat assolit s'anomenarà, socialisme.

I ja comencem. Ja el Partit Socialista amb la seva insistència que no mira el temps ni l'espai, ha obert una bretxa en les rengleres del front enemic. Un partit burgès, el Demòcrata Progresista, s'ha donat un programa i va a les eleccions amb el seu cartell electoral. Els altres, forçats per la consciència popular, en ràpid camí de desvetllament, no tardaràn a seguir.

I allavors haurà arribat, pel Partit Socialista, la hora de dictar una llei, els fonaments de la qual seràn: «Així com no és permès que un home sol, sense cap responsabilitat, no éssent el representant de cap partit o força política orgànica, sigui candidat ni tan sols en unes eleccions municipals, tampoc és permés que cap partit polític es presenti a eleccions sense cartell electoral net i clar».

Joan Comorera

Buenos Aires, març 1924.

La ruta heròica

No et paris, amunt sempre, que és norma de la vida
trescar vers l'alta cima! No et paris, caminant!
En ton bregar no et dolgui jamai cap embranzida.
Què hi fa que tos peus sagnin per l'esquerpa vessant?

Que en ton cor hi floreixi tot-hora l'esperança
en un millor pervindre, que aqueix suprem dalit
és llum que als ulls els dona clarors de benaurança
i és sol que purifica i ès foc que abranda el pit.

El no deixar la ruta suprema del teu viure,
no és pas afany innoble, no és pas anhel insà.
La fortitud humana no més la pot escriure
aqueix bregar sens treva. Dins del seu si no hi ha

major valor que aquesta. Feblesa i impotència
seria fer la ruta covart i temerós.
Cal mostrar-se amb fermesa davant de l'inclemència
si es vol copçar la joia d'un terme venturós.

Fes que l'ànima teva repiqui aixis a glòria
vibrant amb l'entusiasme de l'eternal daler.
Quan a la cima arribis, podràs cantar victòria.
Serà la heròica ruta la ruta del plaer.

Fermí Palau Casellas.

Alcoletge (Lleida)

Per la consolidació de l'obra de JUSTICIA SOCIAL-Les veus amigues

El ressò de la nostra crida

Segueixen arribant fins a nosaltres paraules d'encoratjament i donatius generosos d'amics i simpatitzants que reclamen un lloc d'honor per a contribuir a la nostra creuada redemptora.

Cal que no defalleixi l'entusiasme dels nostre companys. Els horitzons van aclarint-se de mica en mica però no som encara fora de la nostra perillosa situació.

Els lectors de JUSTICIA SOCIAL són avui uns quants milers. Només amb que un deu per cent sentin ara l'imperatiu de llur deure estarà assegurada la continuitat i l'expandiment de la nostra obra. No us refieu però del que puguin fer els altres, ni us detureu per la eventual modestia de les quantitats disponibles. L'honor d'haver construit la nova Catalunya serà igual per tots els nostres companys.

Suscripcions de cooperadors

Llista de companys i simpatitzants que s'han ofert a assegurar la vida del periòdic contribuint a aixugar el déficit dels primers mesos amb les quantitats mensuals que s'indiquen

17	A. V.	5	pts. mensuals	30	Ll. C. Hostalrich	2	pts. mensuals
18	Dr. M.	15	« »	31	M. C.	2	« «
19	J. U.	5	« «	32	J. A.	5	« «
20	J. C.	5	« «	33	C. P. S.	2	« «
21	J. P. Tarragona	5	« «	34	M. V.	10	« «
22	D. D.	1	« «	35	J. F. R. Vilanova	2	« «
23	V. S.	1	« «	36	C. A.	5	« »
24	M. R.	10	« «	37	A. V.	2	« »
25	I. P. P.	1	« «	38	J. Ll. P. F.	1	» «
26	J. R. i M. Reus.	25	« «	39	P. A.	2	« «
27	B. B. R.	» 2	» «	40	J. A.	2	« »
28	A. M. B.	» 2	« «	41	A. L.	5	« «
29	M. B. A.	» 2	« «	42	V. T.	2	« «

Com podeu ajudar eficaçment a la nostra obra:

I Suscrivint vos a JUSTICIA SOCIAL pel termini més llarg possible. Així simplifiqueu la nostra feina administrativa i ens aporteu quantitats en el moment que ens són més necessaries.

II Exigint que al quiosc o lloc de venda de periòdics on tingueu costum de comprar-ne tinguin JUSTICIA SOCIAL puntualment cada dissabte. El nostre periòdic es publica amb regularitat absoluta.

III Interessant-vos per a que els venedors fixos exposin JUSTICIA SOCIAL en lloc ben visible, i demanant el nostre periòdic als venedors ambulants.

IV Comprant setmanalment uns quants números i revenent-los entre els vostres amics i companys de treball, augmentant cada setmana aquesta distribució amb un exemplar més.

V Cercant nous suscriptors.

VI Procurant que les Associacion, entitats, cooperatives, barberies, bars, etc. freqüentats per vosaltres, tinguin sempre JUSTICIA SOCIAL.

VII Remesant els números llegits, que no volgueu col·leccionar, als vostres amics de fora, recomanant-los l'atenta lectura i suscripció.

VIII Si viviu fòra de Barcelona, constitulut, amb petits nuclis d'amics, «Comitès propagadors» de l'ideari de JUSTICIA SOCIAL per a fomentar la seva difusió.

IX Organitzant entre els vostres companys suscripcions per ajudar a l'obra de JUSTICIA SOCIAL i remesant-nos mensualment les quantitats recaptades, i

X Cooperant periodicament a la suscripció oberta per a ajudar JUSTICIA SOCIAL en la mesura, gran o xica, de les vostres possibilitats. Penseu que moltes aportacions modestes poden sumar una gran quantitat.

L'home i la Cooperativa

La Cooperació, base del progrés social

Desenrotllant aquest tema donà una conferència el passat dia 25, en la Pobla de Claramunt, el Secretari de la Federació de Cooperatives de Catalunya, el nostre company J. Duran i Guàrdia.

Després de saludar als presents en nom de l'organització cooperatista catalana, parlà de l'acció social dels homes i dels pobles, unes voltes feta conscientment, per haver estat precedida d'una preparació espiritual, i feta altres vegades inconscientment perquè sols ha tingut per fonament la necessitat mateixa. Retragué alguns fets històrics demostratius de les dues classes d'acció.

Parlà de l'obra de renovació que cal empendre cada dia amb més urgència i que si es vol que sia fecunda deuria inspirar-se en la cooperació, que és l'organització del poble pel mateix poble, per tal de poder cobrir les seves necessitats.

Féu referència als dos aspectes que existeixen del progrés i la civilització, o sia l'aspecte moral i el material, dient que és una vergonya per l'home que en la lluita constant per dominar les forces de la natura assoleixi cada dia noves victòries, i en canvi, en el terreny de l'organització social no sàpiga establir unes normes de justícia que permetin substituir la guerra entre homes i pobles, per un mutuu acord.

Exposà les grans obres socials que, mitjançant la cooperació, en tots els aspectes poden realitzar-se i d'una manera especial dintre el camp de l'organització agrària.

Donà compte de la tasca que porta a terme la Federació de Cooperatives de Catalunya, per a arrelar la cooperació en tots els seus graus dintre de la nostra terra, o sia: fundació de cooperatives allí on no n'hi ha; associació d'entitats allí on n'hi ha algunes; constitució de Federacions comarcals de cooperatives, i per últim, procurant associar tota la potencialitat de compres de les cooperatives que existeixen a Catalunya, per a poder portar a terme ço que han fet els cooperatistes anglesos amb la creació de més d'un centenar de fàbriques, propietat de l'organització, els productes de les quals són després venuts, o millor dit, distribuïts, a les cooperatives de consum.

Acabà dient que el progrés social i la cooperació tenen els mateixos enemics que són l'egoisme i l'individualisme i en la mida que sapiguem tots pulir-nos d'aquests defectes anirem avançant en el camí del perfeccionament i de la llibertat.

El conferenciant fou molt aplaudit. L'acte, organitzat per la Federació Comarcal de Cooperatives d'Igualada, serà força profitós, puix probablement donarà lloc a que ingressin a la Federació les cooperatives d'aquella comarca que encara no en formen part.

* * *

Ingrés a la Federació.

Darrerament s'ha donat d'alta en la Federació l'important cooperativa de Sans «El Amparo del Obrero».

* * *

A Bèlgica. Les vendes del Magatzem a l'Engrós.

La Federació de Societats Cooperatives belgues ha fet en els tres darrers anys les vendes següents:

1921...	65.405.070 francs
1922...	72.402.234 »
1923...	88.903.220 »

* * *

«Las Cooperativas para el funcionamiento de la vida».

Aquest és el títol d'un follet que ha editat l'Unió de Cooperatives del Nord d'Espanya i que és degut a la ploma del propagandista de la Cooperació del Sr. Montalvo.

R. R. C.

GLOSES SINDICALS

"Company"?

Són moltes les vegades que hem vist usada la paraula «company». Als diaris, als mitings, a les assemblees, en tot lloc i en tot moment. Nosaltres mateixos no la compreniem pas prou bé i ja la usavem sovint.

I ha vingut que ens hem preguntat, perquè en tantes ocasions ens hem posat aquesta paraula a la boca inútilment, perquè l'hem feta tan popular, abusant del seu bon sentit.

Per això, en dir company a una persona no vol dir que aquesta ho sigui en el veritable sentit de la paraula. Company pot ésser l'home que acompanya a un altre. Companys són els que s'agrupen per a defensar-se en allò que els és comú, interessos de classe o d'altra mena. Hi han també companys de sort, de desgràcia i de perill. Poden ésser companys dos homes semblants en el seu estat físic o moral; dos atlètes, dos inútils, dos savis, dos degenerats.

Cal distingir, no obstant, la paraula «company» de la paraula «amic». Amics són sovint els que han conviscut intimament en llur infantesa, i després encara en conserven els records i l'afecte mutu, encara que es trobin allunyats l'un de l'altre.

Podem parlar, doncs, propiament de companys de treball, d'ofici, de professió. I són en aquest sentit, dos obrers, dos advocats, dos ministres.

Reconeguem, no obstant, que l'abús d'aquesta paraula ha sembrat moltes confusions. En els mitjos socials s'ha emprat molt, admetent-se com a company, tant l'home que s'en diu honradament, com el que sols espera el moment de trair-vos.

Company, per nosaltres, és com dir, home noble i fidel, que en les seves idees i en el el fons de la seva consciència té quelcom de comú amb nosaltres, encara que hi hagi discrepàncies d'apreciació que ens separin. Així doncs, serà company nostre el que ideològicament, científicament o políticament, tingui certa semblança amb nosaltres, malgrat de que segueixi un camí diferent del nostre. A aquest company mai li negarem la nostra salutació.

Guardeu-vos, però de certs homes que sols es diueu companys quan estàn al vostre costat, perquè els convé congraciar-se amb vosaltres. Quan trobem algún subjecte d'aquesta categoria que ens diu amb amabilitat fingida: «Ola, company», el guaitem de fit a fit i no podem menys de dir-li: «Perdoneu bon senyor, m'haveu pres per altre». I si insisteix en voler dir-se company, llavors li contem la història d'aquells que ens volen afalegar, dient-se idealistes i companys i que la seva mostra de companyonia no es més cordial que la d'aquells gossets que quan els criden mouen la qua de contents.... I ens separem d'ell dient-li que de companys ens en sobren.

La paraula company té una virtut que els pobres de cervell no comprenen. Es la negació del JO individualista i egoista. Aquell home que ho analitza tot, que ho investiga tot, sense que després presumeixi vanitosament dels seus coneixements, dient «jo soc tal cosa», aquest home és, per nosaltres, el veritable company.

Francesc Gandía

VEUS SINDICALISTES

Als obrers del Ram de l'aigua!

Companys:

Des de fa molt temps, sembla que el nostre sindicat vagi en decadència, sembla que aquell esperit de germanor que ens ajuntava a tots hagi desaparegut, que aquell escalf d'amor que ens unia hagi decaigut, que aquelles hores de glòria d'abans hagin acabat per sempre. I aquell títol de «lleons», adquirit a força de victories, a força de germanor sindical, ha desaparegut.

Avui ens trobem organitzats, es veritat, però de quina manera! Aquelles discussions en les fàbriques, i aquell esperit d'amor a la llibertat s'han esvait i aquells «lleons» ens hem tornat mansos com anyells, com si la força burgesa ens hagués aclaparat sota el seu pes, com si les nostres energies haguessin rebut un cop mortal. A que vé això? No ho sé.

Sembla que una malura extranya s'hagi apoderat de tots nosaltres, filtrant-se fins a dintre el nostre esperit, tan àvid abans de llibertat.

Es hora ja, companys, que acabi aquest gros ensopiment; és hora que els nostres cors es desvetllin d'aquest llit de llorers marcits guanyats en èpoques passades.

El nostre esperit de justicia ha de reviure. Les nostres ànsies d'emancipació han de retornar més fortes que mai, car som d'una raça forta i noble que es rebela contra tot esclavatge.

Cal que torni aquell temps de glories pel nostre Sindicat. Cal que els obrers de Catalunya i d'Espanya i de tot el món ens unim, perquè tots, per un sol instint, som carn explotada pel capitalisme.

Per això, per a aconseguir les nostres aspiracions, per a agermanar els treballadors de la nostra terra amb els de les altres nacions, la «Unió Socialista de Catalunya» ens espera a tots amb els braços oberts, feliça de deslliurar de la grapa capitalista a tots els obrers que s'ajxopluguin sota la seva bandera de llibertat.

Salut!

Josep Cervelló

Ciutat, març 1924.

Noves i documents

BULGARIA. — **Congrés socialista.**

El Partit Socialista Democràtic de Bulgària ha celebrat durant el mes passat un congrés a Sofia. Aquest partit compta amb 845 seccions i 26.652 afiliats. L'Unió de dones socialistes té 1.290 dones inscrites, Les Joventuts Socialistes compten amb 2.112 socis.

Economicament el Partit està en plena prosperitat. El balanç de l'any 1923 ofereix un remanent de 33,109 *leves* (cada *leva* representa una pesseta or) i l'orgue oficial del Partit, el diari «Narod», ha obtingut l'any passat un benefici de 73.691 *leves*.

El Congrés va pendre l'acord de presentar un programa de realització immediata al govern Zankoff, donant-li dugues setmanes de temps per a acceptar-lo. Si durant aquest temps no era acceptat i no es donava al Partit una participació major en el ministeri, Karassof, ministre de ferrocarrils, militant socialista, es retiraria del govern. Aquesta resolució fou presa el 5 de febrer, i com sigui que el govern no ha acceptat el programa mínim dels socialistes, Karassof ha dimitit, havent-se encarregat del seu ministeri, Mollof, ministre d'Agricultura.

POLONIA.—**Assegurances obreres.**

La Comissió d'assegurances socials de la Dieta de Polònia ha aprovat en tercera lectura el projecte de llei relatiu a l'assegurança dels obrers contra la manca de feina i les malalties. Un obrer solter, cobrarà en cas de malaltia o atur forçós el 30 per 100 de la setmanada ordinària; un casat amb dos fills, el 35 per 100; un cap de familia amb a persones, tindrà dret al 40 per 100 i un pare de cinc o més fills el 50 per 100.

MEXIC.—**Els pacifistes.**

A Mèxic s'ha constituit la Lliga Nacional de la Pau la qual ha publicat un brillant manifest dient que perseguex com a fins fonamentals restablir la pau i l'ordre en el país, considrrar com igualment germans als dos bandos en lluita fent-los-hi avinent els perjudicis que causen a la nació dirimint amb les armes qüestions que han d'ésser resoltes amb pau i harmonia, i pregant-los que si no volen cessar les hostilitats, almenys humanitzin la lluita, respectin la vida dels adversaris vençuts, no bombardegin les poblacions, ni usin gasos asfixiants i donguin facilitats a la Creu Roja per a que pugui complir el seu comès.

Es possible que aquesta Lliga de la Pau composta d'elements no polítics i extranys a la lluita fratricida que es desenrotlla a Mèxic sigui un instrument per a posar fi a la revolta que capitaneja De la Huerta la qual, segons les darreres noves, sembla està ja considerablement abatuda.

FRANÇA.—**Els socialistes nacionals.**

El dia 18 de febrer va reunir-se a París el Congrés del Partit Socialista francès sota la presidència de Louis Jaurés, germà de l'inoblidable Jean Jaurés. Hi havia representació de les 48 federacions departamentals.

Va acordar-se la unió d'esquerres per a la lluita electoral però remarcant que el programa del Partit és la socialització dels mitjans de producció circulació i canvi; defensa de la jornada de vuit hores i de la Societat de les Nacions; advocació del laicisme i l'impost progressiu sobre les fortunes, política de pau i organització de la nació armada.

Cal no confondre aquest partit amb el Partit Socialista (Secció francesa de l'Internacional obrera) i menys amb el Partit Radical-Socialista francès. El Partit Socialista francès constitueix un grup moderat de curta extensió i d'escassa influència, encara que nodrit de companys lleals i conseqüents.

La Internacional Obrera Socialista.

El 18 del mes passat es va reunir a Luxemburg el Comitè de la Internacional Obrera Socialista, acordant la designació dels companys Allen Cramp i Camerón per a representar al Labour Party en el Comitè Executiu de la Internacional. Per a tresorer fou elegit el company Walhead i per a la Comissió administrativa foreu nomenats Buxton, Brailsford i la companya Miss Bell. Frederic Adler s'encarregarà de la Secretaria mentre el secretari efectiu Tom Shaw, exerceixi el càrrec de ministre a la Gran Bretanya.

Respecte a política internacional foren presos els acords següents: protesta de l'ocupació militar del Ruhr i recomanació a tots els partits socialistes de que s'esforcin en conseguir que els governs de llurs països reconeguin els Soviets a l'ensems que es reclami al Govern soviètic la cessassió de la persecució violenta de les idees polítiques; que es donguin garanties a la població armenia i es respecti la República de georgia invadida per l'exèrcit roig; que es neguin recursos econòmics al govern d'Hongria mentre duri el règim de tirania actual; i que no s'acceptin solucions econòmiques a base d'infraccions de la jornada de vuit hores com s'intenta fer a Alemanya.

La propera reunió serà a Viena, coincidint amb el Congrès de la Federació Sindical Internacional.

La Unió Socialista de Catalunya va expedir un telegrama de salutació al Comitè executiu de la Internacional Obrera Socialista reunit a Luxemburg

BÈLGICA.—**El Govern en crisi.**

El dia 27 de febrer, el govern que presidia M. Theunis fou derrotat en el Parlament al votar-se la ratificació de la convenció econòmica franco-belga. Votaren contra la ratificació 95 socialistes i flamigants i en pró 79 liberals i catòlics. Set diputats varen abstenir-se i cinc no assistiren a la sessió.

Després de vencer grans dificultats el propi M. Theunis ha lograt constituir el tercer ministeri presidit per ell, en el qual s'encarrega també de la cartera de Finances. Els ministres pertanyen al partit lliberal i catòlic havent-se repartit els llocs de la forma següent: Justicia, Masson; Afers Extrangers, Paul Hymans; Interior, Poullet; Ciencies i Arts, Nolf; Agricultura, Ruzette; Ferrocarrils, Neujean; Defensa Nacional, Ferthomme; Afers econòmics, Van de Vluere; Industria i Treball, Eschoffer; Colonies, Carton.

Theunis és a la Presidència del Consell des del 16 de desembre de 1951. El Congrès de Bèlgica es composa de 80 catòlics. 67 socialistes, 33 lliberals i 6 d'altres partits; en el Senat hi han 73 catòlics, 52 socialistes i 28 lliberals.

GRAN BRETANYA.—**Congrés de les Trade-Unions.**

En el mes de Setembre vinent es reunirà en la ciutat de Hull el Congrès anual de les Trade-Unions. En aquest Cengrés les organitzacions obreres britàniques es proposen adoptar una Carta de principis o reivindicacions proletaries que resumeixi les aspiracions concretades i acceptades en congressos anteriors. Aquesta carta conté els punts següents:

1er. Nacionalització de la terra.

2ón. Nacionalització dels ferrocarrils.

3er. Nacionalització de les mines i dels minerals.

4rt. Hores de treball: jornada legal màxima de quaranta quatre hores per setmana.

5nt. Salari mínim legal per a cada industria o ocupació.

6sè. Pensions per als obrers des dels xeixanta anys.

7è. Pensions per a les mares que hagin de mantenir fills menors.

8u. Mesures adequades per a la manca de feina que assegurin el sostenimment de les llars obreres.

9è. Establiment de centres d'ensenyament professional per a nois i noies sense treball extensiu als adultes en èpoques d'atur forçós.

10è. Ressolució del problema de l'habitació.

11e, Concessió per l'Estat de mitjans per a perfeccionar l'ensenyament general des de les escoles primaries a es universitats.

12è. Ampliació per l'Estat i els municipis de tota mena de serveis públics a l'objecte d'extendre llur esfera d'acció i augmentar les proporcions de treball.

L'Ajuntament de Sitges - Aclaració necessária

Plau-nos fer coneixer que els nostres companys Duran i Totusaus, afiliats al Partit Socialista Obrers d'Espanya, designats governativament per a ocupar sengles carrecs de regidor en l'Ajuntament de Sitges darrerament substituit, feren constar que no podien acceptar-los en el mateix moment en que els fou comunicada llur designació.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

12.ª llista de quantitats rebudes

Ciutat. — D. D., 1 pta.—J. C., 5 ptes.—A. L., 5 ptes.—D. F., 100 ptes.—V. T., 2 ptes.—J. B. B., 2 ptes. —J. R. T., 2 ptes.—A. V., 0,25 ptes.

Roda.—J, F., 2 ptes.—Ll. C., 5 ptes. —A. C., 1 pta.—S. S., 1 pta.

Total, 126'25 ptes.

A tots el nostre agraïment.

Primeres Nocions d'Economia Política

CHARLES GIDE

Versió castellana de *J. Cardó*

Preu: 1'50 Ptes,

Avant-projecte d'una Llei de Cooperatives

J. SALAS ANTÓN

Preu: 0'15 Ptes.

Publicacions de Propaganda de *Acció Cooperatista*

Encàrrecs: Aurora, 11 bis.

TARIFA D'ANUNCIS

Llibres caràcter social	Altura	1 inserció	10 inserciones
Amplada columna.	6 c.	1 pt. per c.	50 cts. c.
Cooperatives, entitats socials	Altura	Un trim.	Mig any
Amplada columna.	6 c.	50 pts.	100 pts.

Imp. Bibliogràfica.-Laietana, 18.-Bcna

Fulletons de JUSTICIA SOCIAL
29 març 1924

La Constitució Russa

CAPÍTOL QUINT

De la Mesa del Tzik de la Unió

29. En els intervals entre les sessions del Tzik de la Unió, la Mesa del Tzik es l'orgue suprem legislatiu i executiu de la Unió.

30. La Mesa del Tzik de la Unió vigila el cumpliment de la constitució de la Unió i la execució de totes les decissions del Congrés dels Soviets i del Tzik de la Unió per tots els signes del poder.

31. La Mesa del Tzik de la Unió té dret a suspendre i a modificar les decissions del Sovnar Kom i de les diferentes Comissaries de la Unió, com així mateix les dels Tziks i Sovnar Kom de les Repúbliques federades,

32. La Mesa del Tsik de la Unió té el dret de suspendre les decissions dels congressos de Soviets de les Repúbliques federades sotmetent aquestes decissions al exàmen i ratificació del Tsik de la Unió.

33. La Mesa del Tzik de la Unió publica decrets, ordenances i reglaments, examina i ratifica els progectes de decrets i ordenances emanats del Sovnar Kom, dels diferents departaments de la Unió, dels Tsiks de les Repúbliques federades, de llurs meses, i dels restants orgues del poder.

34. Els decrets i ordenances del Tsik; de la seva Mesa, i del Sovnar Kom de la Unió s'imprimeixen en les llengües usuals de les Repúbliques federades (rus, ukranià, blanc-rus, georgià, armeni, turco-tartar).

35. La Mesa del Tsik de la Unió decideix les qüestions de les relacions mútues entre el Sovnar Kom de la Unió i les Comissaries de la Unió de una banda, i els Tsiks de les Repúbliques federades i llurs meses de l'altra.

36. La Mesa del Tsib de la Unió es responsable davant del Tsik de la Unió.

CAPÍTOL SISÈ

Del Sovnar Kom de la Unió

37. El Sovnar Kom de la Unió es l'orgue executiu del Tsik de la Unió, i es constituit pel Tsik a la següent faisó.

President del Sovnar Kom de la Unió.
Vice-president.
Comissari del poble pels afers extrangers.
Item per al comerç exterior.
Item per a vies de comunicaeió.
Item per a correus i telegrafs.
Item per a la inspecció obrera i camperola.
President del Consell Superior de la Economia nacional.
Comissari del poble pel treball.
Item per a l'aprovisionament.
Item per a l'hisenda.

38. El Sovnar Kom de la Unió, dintre dels limits que li atorga el Tsik de la Unió i en base de la Constitució del Sovnar Kom de la Unió, publica decrets i ordenances obligatories en tot el territori de la Mnió.

39, El Sovnar Kom de la Unió examina els decrets i ordenances emanats tant de les diverses comissaries de la Unió, com dels Tsiks de les Repúbliques federades i de les meses llurs.

40. El Sovnar Kom de la Unió es responsable de tot el seu treball davant del Tsik de la Unió i de la seva Mesa.

41. Les ordenances i reglaments del Sovnar Kom de la Unió poden ésser suspesos i abrogats pel Tsik de la Unió i per la seva Mesa.

42. Els Tsiks de les Repúbliques federades i llurs meses apel·len dels decrets i ordenances del Sovnar Kom de la Unió davant la Mesa del Tsik de la Unió, sense, però, suspendre llur execució.

CAPÍTOL SETÈ

Del Tribunal Suprem de la Unió

43. Per a sancionar la legalitat revolucionaria en el territori de la Unió, es crea adjunt al Tsik de la Unió un Tribunal Suprem, al qual li correspon:

a) donar a les Repúbliques federades tota mena d'aclaracions respecte a la legislació general de la Unió;

b) examinar i retornar al Tsik de la Unió, a petició del procurador del Tribunal Suprem de la Unió, les sentències, decisions i veredictes dels tribunals suprems de les Repúbliques federades, en cas d'infracció a la llegislació general de la Unió o de perjudicis causats als interessos de les restants Repúbliques;

c) decidir a petició del Tsik de la Unió, sobre el legislat de tals o quals decisions de les Repúbliques federades, des del punt de vista de la Constitució;

d) arbitrar les querelles judicials entre les Repúbliques federades;

e) examinar els assumptes que es relacionen amb les acusacions formulades en contra dels alts funcionaris de la Unió en la execució de llur comés.

44. El Tribunal Suprem exerceix la seva activitat de la següent faisó:

a) en sessió plenaria del Tribunal;

b) en sessió dels col·legis civil i criminal;

c) en sessió dels col·legis militars i dels transports militars.

45. En sessió plenària, el Tribunal Suprem es composa de 11 membres i són: el President i el seu substitut; els quatre Presidents de les sessions plenàries del Tribunals Suprems de les Repúbliques federades; els representants del Ogpu (Direcció política de la Unió, l'antiga Tcheka). El Presipent, el seu substitut i els cinc membres restants, són nomenats per la Mesa del Tsik de la Unió.

46. El procurador del Tribunal Suprem de la Unió i el seu substitut són nomenats per la Mesa del Tsik de la Unió. Les funcions del procurador consisteixen en decidir en totes les qüestions de la competència del Tribunal Suprem, en sostenir les acusacions en sessió plenaria, i en cas de desacord amb les decissions preses per la sessió plenaria del Tribunal Suprem, apelar-se d'elles davant de la Mesa del Tsik de la Unió.

47. El dret de sotmetre les qüestions senyalades en l'article 43 al examen de la sessió plenaria del Tribunal Suprem de la Unió correspón exclusivament a la iniciativa del Tsik de la Unió, de la seva Mesa, del procurador del Tribunal Suprem, dels procuradors de les Repúbliques Federades i del Ogpu de la Unió.

48. Les sessions plenaries del Tribunal Suprem de la Unió constitueixen cambres judicials per a encaminar:

a) els assumptes criminals i civils d'una importància excepcional els quals per llur objecte interessin a dues o més Repúbliques federades;

b) els assumptes de inculpació personal dels membres del Tsik i del Sovnarkom de la Unió.

La remesa d'aquests assumptes al Tribunal Suprem de la Unió no pot tenir lloc sinó és per decissió, especial en cada cas, del Tsik de la Unió o de la seva Mesa.